

Cristian Vechiu*

ORA DE CEAI

Sceneta în două tablouri

Personaje: Domnul, Doamna, Tânărul, Tânăra, Puștiul

Un domn în fața unei terase. Domnul îmbrăcat cu frac, are pe cap o pălărie și e în așteptarea cuiva: se plimbă dintr-o parte în alta a scenei, cu mâinile la spate și câteodată mai scoate câte un cuvânt în șoaptă, oprindu-se imediat, apoi clătănând din cap a dezaprobare își reia sacadata mișcare.

Tabloul I

Domnul: (plimbându-se): -Nu, n-are cum... pe ce motiv, eh, ce prostie! (se oprește): Sau poate că... Neah! Ce prostie, ce motiv ar avea, la o adică? Și puștiul acesta nu mai vine odată! Zicea că întârzie un sfert de ceas. (caută într-unul din buzunarele de la pantaloni) Nu-s aici, poate în celălalt. (caută și în celălalt buzunar): Nici aici! (caută în buzunarul interior al fracului): Ei, drăcie! Nici aici nu-s! Unde oi fi pus eu țigările ălea? Și micul nenorocit care tot întârzie...

În timp ce Domnul continuă să-și caute țigările, apare o Doamnă bine îmbrăcată, deși mai mult sobră decât elegantă. Are o poșetă pe care o ține în mâna stângă cu mare grijă. Cam dezorientată la vederea Domnului care își caută țigările.

Domnul: -Fir-aș! Asta-i! (își dă pălăria și scoate din ea un pachet de țigări) Evrika!

Doamna: (dezgustată) -O, ce maniere!

Domnul: (abia atunci observă prezența Doamnei): -A!!! (între timp și-a scos o țigară și a pus pachetul la loc) Drace! (caută din nou prin buzunare)

Doamna: (strămbă din nas): -Mitocan, nemanierat, afemeiat, poate și alcoolic, în timpul liber pe la recepții și citește ce-i la modă.

Domnul: (se face că n-aude, continuă să-și stărea lui de agitație, provocată de căutare): -Asta-i! ce chestie frățioare. (pocnește din degete): unde-i dom'le?!

Doamna: (cu dispreț): -Când e singur se scobește în nas și-și înjură colegii de serviciu pentru propriile greșeli... burlac clar, mai că așa paria...

Domnul: (se oprește din căutare, uitându-se fix la Doamna, zâmbind lung și dându-i câteva târcoale): -Pardon, un foc? Aveți cumva?

Doamna: (cu silă): N-am.

Domnul: -N-aveți?! Ei drăcie, așa fi pariat că fumați.

Doamna: -Nu fiți mitocan!

Domnul: (rotindu-se în jurul ei în continuare): -Sau poate că v-ați lăsat...

Doamna: -Vă rog, nu vorbesc cu necunoscuții...

Domnul: -Da, sigur! Precis așa i-ați zis și răposatului...

Doamna: -Ce mizerie, e absurd! Nu suport așa ceva! (se întoarce cu spatele la Domn)

Domnul: (moment de inspirație, pocnește iar din degete): -Sigur, cum să nu! (își scoate pălăria și din pălărie o brichetă) Și mucosul acela care nu mai vine.

Doamna: (cu spatele la el): -Să nu cumva să aprindeți!

Domnul: -Pardon, da' ce „să aprind”?

Doamna: (își pierde din siguranța tonului): -Știți dumneavoastră ce!

Domnul: (se uită o clipă în jurul său, apoi la țigară și schițează un rânet): -A, țigara... da, mi se pare chiar normal, la fel bunăoară așa fi procedat și eu. Exact așa.

Doamna: -„Normal?” Ce vi se pare „normal”?

Domnul: -Doar nu-i cazul să vă prefăceți: păi e simplu, după ce v-ați lăsat nu suportați nici măcar faptul ca alții să fumeze, mai ales în preajma dumneavoastră... E logic: vă deranjează fumul, vă repugnă fumătorii.

Doamna: -Terminați cu balivernele. Repet, nu vorbesc cu necunoscuții!

Domnul: -Ei, asta-i! Liniștiți-vă! (deși cu spatele la el, Domnul o scrutează încă odată; degajat și sigur): lucrați pesemne la vreo bancă, de-aicia vi se trage. Dați informații, nu? Se vede, numai lucrând la o bancă puteați ajunge astfel! Cunosce prea bine, pe spinarea proprie, atât de bine, ce fac băncile din om. Puteți sta liniștită acum.

Doamna: (bate din picior): -Uf, ce mitocan!

Domnul: -Nu-i nimic. (mototolește țigara și pune bricheta la loc în pălărie): -Gata!

Doamna: (semiîntoarsă): -Și ce-ati rezolvat?

Domnul: -Nimic, sper să uit că am țigări. De fapt, chiar uitasem, până ce mi-a trimis puștiul acesta biletul și am venit aici. A zis că vine într-un sfert de ceas.

Doamna: (se întoarce de tot, cu fața la Domn): -Cine anume, mă rog? un puști? Așteptați pe cineva?

Domnul: -Să deschidă terasa! Am venit pentru că „m-au chemat” la ceai.

Doamna: -Cine? Puștiul?

Domnul: -Nu știu, cred că mucosul ăla! Dar ce motiv ar avea, vezi ce prostie, zi și tu!

* Este absolvent al Colegiului Național „Unirea” Focșani, promoția 2008. În prezent este student al Facultății de Filosofie, Universitatea București: „Ora de ceai” a fost tradusă în limba engleză de Luciana Ignat și reprezentată cu succes în cadrul concursului regional de limba engleză M.A.T.E.-, „Spoken English”, Iași, 2007, de către trupa de teatru a Colegiului Național „Unirea”. Alte piese de teatru ale aceluiași: „În fața ușii”, „Fata care nu-și găsea niciodată pantofi”. (multi-premiată)

Doamna: -Nu vă cred! Dumneavoastră nu beți ceai!

Domnul: -Nici dumneata nu bei! Crezi că nu știi? Dar dacă m-au chemat, am zis să vin să beau un ceai.

Doamna: -Ce absurd! Nu văd rostul. (se întoarce iar)

Domnul se caută prin buzunare. Între timp pe o parte intră Tânărul, pe alta Tânăra. Domnul pare impasibil.

Domnul: -Ei drăcie, pe unde le-am pus? Mereu uit. Și mucosul acela cu ceaiul lui! păi, ce motiv ar avea?

Tânărul: (tușește-n sec): -Scuzați-mă!

Tănăra: (privind-o pe Doamna): -Lipsă de stil, văduvă, pudică, exfumătoare, de amorul artei, poate snoabă.

Tânărul: (ezitant, face doi pași înainte, către Domn): - Aveți un ceas?

Domnul: (abia atunci îl observă): -A!!! (un altfel de „A” față de cel scos la vederea Doamnei; fără chef): -Ceas? Nu! (caută în continuare) Nu cred, dar ce vă pasă? Oricum vine, trebuie să vină, va deschide, doar așteptăm să luăm ceaiul.

Tânărul: -Așteptați să deschidă? De cât timp?

Domnul nu-i mai dă atenție, Doamna nici de cum, iar tânăra nu se sinchisește.

Tânărul: (bâtie ticăit din piciorul drept și își frământă mâinile; către Domn) – Doamna e cu dumneavoastră?

Domnul: (uitându-se la Doamna, răspunde cu silă Tânărului) –Mofturoasa? Nu, dar curând, se prea poate...

Doamna: (nemiscată) -Uf! Ce mizerie, ce absurd!

Tănăra: (scoate un pachet de țigări, pe urmă o brighetă, către Domn) – Fumați?

Domnul: (elegant, făcând teri pași către Doamna) –A, nu, nu! Tocmai m-am lăsat. (continuă să se scotocească)

Doamna: (se depărtează cu încă trei pași de Domn și bate indignată din picior): – Ce mitocan!

Tănăra: (către nimeni) –Ei, asta-i! nu mi se pare nimic dintr-amundouă.

Tânărul: (își freacă nervos bărbia) – Cât e dom'le ceasul? (către Doamna) Cucoană pentru ce te afli aici? Pe cine aștepți?

Doamna: (cu sictir) –Cică pentru un ceai, invitație de la un anonim, dar dumneata nu ești pofțit, de regulă nu bei ceai.

Tânărul: (истерic) – De unde știți? De băut, într-adevăr nu beau, dar am fost chemat aici și pe urmă cine îmi spune cât e un ceas?

Domnul: - Tinere, aveți răbdare, ni se va deschide. Ce-i cu graba asta? Credeți-mă doar... eu știu deja cum e...ca la bancă...

Tănăra: - Cine va deschide? Și dumneavoastră tot la ceai?

Tânărul: - Da' ce are a face ceaiul cu ceasul? Cât e ceasu'?

Doamna: (cu interes; se întoarce) –Păi, a zis că întârzie un sfert de ceas...

Tănăra: - Cui îi pasă? Important e ceaiul.

Domnul: (caută iar în buzunare interior al fracului și rânjește cu subînțeles) –Ce prostie! Pe ce motiv? N-ar avea de ce, vedeți voi, e cam aiurea...și în definitiv puștiul va veni...

Tânărul: (își mușcă buzele, convulsiv) –Puștiul?

Sfinte, cred că e târziu, al dracului de târziu și pe aici nimeni nu mai are un ceas.

Doamna: -Câtă nesimțire! Să lași o doamnă s-aștepte...

Tănăra: - Ei, aș! (ironic) Cât tupeu! (și-a aprins țigara) Da' mai contează? Vom bea ceai!

Apare Puștiul, 16-17 ani, zăngăne niște chei și fluieră.

Puștiul: (către Tânăra) –Fără de-astea! Fumurile aici nu sunt acceptate.

Domnul: - Ai întârziat.

Puștiul: (îl privește fix, apoi se uită la ceas, zăngăne din chei, zeflemist) –Păi, credeți? chiar așa să fie? Cam cât a trecut? Mai știți?

Tânărul: (se aprinde)- Tocmai, cât e ceasul?

Doamna: (nesigură) –Vom bea ceai?

Puștiul: -Răbdare! Pentru toate ale voastre am răspuns. Chiar aici... (zăngăne din chei, apoi caută cheia potrivită și deschide localul) Acum puteți intra, sunteți liberi...

Tănăra: (a stins țigara) -Și ce urmează?

Tabloul II

În local: la o masă Doamna față în față cu Tânărul, la o alta, Domnul cu Tânăra.

Domnul: (se ridică, se plimbă, caută prin buzunare) – Ei, drăcie! Unde le-oi fi pus? Și apoi... neah, pe ce motiv, tot nu cred că ar avea de ce... ce prostie.

Doamna: (scrutându-l pe Domn disprețuitor, dând din cap) – Cât primitivism, ce mai mitocan!

Tânărul: – Cât e ceasul?

Tănăra: – Și unde îi ceaiul?

Domnul: (se oprește, privind pe cei doi tineri) – Răbdare, a zis că întârzie un sfert de ceas, a zis că vine și deschide, a zis că...

Tânărul: – Păi, atunci pentru ce ne-a închis?!

Doamna: – Și pe deasupra, voi de aici nici măcar nu beți ceai. E totalmente revoltător și absurd.

Domnul: (scoate țigările din pălărie) -Evrika!

Tănăra: -Dacă a zis că vine, vine! N-o să ne lase aici, prea mult timp, un sfert de ceas...

Domnul: (către Doamna, cu țigara dusă la gură) –Un foc?!

Tănăra: (prompt) –Am eu!

Tânărul: -Ce? Un ceas?

Doamna: (privindu-i pe cei trei cu silă) -Uf! E de neînțeles!

Domnul: (cu țigara în gură) –Lăsați că vine, acuși vine mucosul acela.

Tânărul: (consternat) –Păi, până atunci trec ceasurile, trec... nu înțelegeți?! nu știe nimeni cât e ceasul și timpul trece fără să-i știm noima! Ce-i de făcut?

Domnul: (impasibil) –După cum văd nu rămâne decât să așteptăm: ca la început, mai întâi să ni se deschidă, adică acum să ne descuie, apoi... (pauză, caută bricheta, o scoate din pălărie, se uită atent la ea, cât și la țigară, însă le pune pe amundouă înapoi în pălărie; vesel) –Apoi, dragilor, ceaiul!

Cade cortina.